

de ulykkelige Forældre, som havde gjort den uhyggelige Opdagelse, at de slet ikke passede sammen, ikke kunde leve sammen og derfor maa!te have Børnene anbragt paa neutral Grund, under rolige Forhold, borte fra det sørgelig oprivende Syn, som de elskede Forældres Ulykke maa være for Barnets Sind.

Og saa blomstrede Kostskolerne op. — For Danmarks Sønner, ja; men Døtrene da? Ja, de blev jo hjemme hos Bolette, Jomfru Christensen eller Husfrøken Dit eller Dat. Sine Døtre kan man da ikke saadan sende nogen Steds hen. Nej, men det er netop denne Mangel, jeg vil paa!pege, netop dette, jeg vil have frem: Vi skal have Kostskoler for Pige!børn ogsaa. Iøvrigt allerhelst Fælleskostskoler for Piger og Dreng, og det skal være Mønsterskoler, Landets Stolthed, hvis højtuddannede og højt betalte Lærerk!r!fter sætter Adelsm!rket paa vore Sønner og Døtre, den høje Kulturs ædle og fine Racem!rke. Men det vil koste mange Penge; her forsl!ar ikke det private Initiativ. Staten maa være Støtten, og er der noget bedre for Staten at bruge sine Millioner til, end at anvende dem til at fremme Landets Kultur? Nok saa godt forsv!rer man vel egentlig sit Land med høj Kultur som med Krudt og Kugler?

Men For!ldrene eller rettere sagt Faderen, thi med Skam at melde har jo Hustruen, Moderen juridisk set, ikke det mindste at sige i sit Forhold til Børnene; det er kun den ugifte Moder, der ikke betragtes som en uvedkommende Person. Altsaa Faderen vil kun langsomt vindes for denne Sag. Ikke fordi han ikke kan undv!re Døtrene i Hjemmet, ikke fordi hans H!rte h!nger mere ved Døtrene end Sønnerne, men fordi han ikke vil ofre saa mange Penge paa Pige!børnene. „Drengene er saam!nd kostbare nok, det manglede bare, man nu skulde have de samme Udgifter med Pige!børnene ogsaa!“

Nej, saa l!nge Manden endnu er i Tvivl om, at Kvinden er et virkeligt Menneske, ikke et usseligt Ribben, som Adam i en sn!ver Vending kunde undv!re, men f!dt til Verden som han, med den samme Ret til at v!re der som han, Ret til at dele Jorden med ham og herske over den, ja, saa maa jo Døtrene komme i anden R!kke, og det vil gaa smaat med Kostskolerne for Pige!børn.

Nu vel, lad det da gaa smaat, det er vi jo vant til, ved, at enhver ny Tanke skal snakkes m!r Aar ud og Aar ind, inden den faar Lov at slippe ud som anerkendt, som brugelig. Selv med Hanefjed naar man jo Maalet, naar man kun bestandig gaar frem, og det g!lder om at bruge sine !vner og K!rfter til at pege paa nye Maal. Pege utr!tteligt, uden at tage Fingeren bort.

Men nu Hjemmene, der blev tomme? — Lad dem holde S!dagene, Ferierne hellige. Dermed mener jeg, lad S!dagene og Ferierne v!re Hjem-

mets, For!ldrenes og Børnenes. Lad dem bruge disse Dage til at v!re noget for hinanden, helst saa meget, at det slaas fast i Børnenes Bevidsthed: Intet Sted paa Jorden som hjemme hos Far og Mor. Og jeg skulde næsten tro, at naar disse Døtre og Sønner var f!rdige med deres Uddannelse paa Kostskolerne og kom hjem, havde de l!rt netop at v!rds!tte Hjemmet; thi et Gode, man har l!ngtes mod og gl!det sig til, forst!aar man at vurdere, naar man opnaar det.

Dagmar Schrader.
f. Fangel.

Egtepagt.

Utallige er de Tilf!lde, der beviser gift Kvindes Ubeskyttethed, s!rlig i den !ldre Alder, og naar Eksistensmidlerne svigter.

Her skal kun n!vnes et enkelt Tilf!lde, der dog i al sin Hverdagslighed fremtr!der i en ret ondartet Skikkelse.

Det er h!ndet med en gammel Dame, der, kommen fra et Naborige og medbringende en st!rre Formue — et Par hundred tusind Kroner eller mere — blev gift med en energisk og dygtig Mand, som h!rte til en af vore ansete og velkendte Familier.

Manden grundede et stort industrielt Foretagende, der senere omdannedes til et Aktieselskab, hvori han var den ledende Aand. Hans Hustrus Formue anbragtes deri, men det gik ikke saa godt som ventet; i Aarenes Løb svandt det meste af Kapitalen hen; dog blev der nok reddet en Del til de voksne, gifte B!rn: men ved Mandens D!d sad Hustruen tilbage med kun 1000 Kr. i !r!lig Indt!gt.

Fra Ungdommen vant til Velstand og en glad, sorgl!s Tilv!relse, sad hun nu tilbage med saa lidt, at hun ikke mente at kunne leve deraf. Hun kom derfor i Huset hos en gift Datter, hvis Mand desv!rre blandt andre uheldige Egenskaber ogsaa har den, at v!re taktl!s og lunefuld.

Tilv!relsen maa for den gamle, yderst beskedne Dame have v!ret meget tung at d!mme efter en Krisis og Slutningsscene, som er kendt af hele den Kreds, hvortil de omtalte Personer h!rer. En Dag kommer nemlig Svigers!nnen, der maa have v!ret i s!rlig slet Lune, hjem fra Byen, og da han tr!ffer sin Svigermoder siddende i den f!lles Dagligstue, raaber han til hende: „Hvad, sidder du igen der? Kan du da ikke snart d!, saa vi kan blive fri for at have dig h!ngende her!“

Den taalmodige Frues Svar var: „Jeg vilde hellere end gerne d!, men jeg kan dog ikke tage Livet af mig for at befri jer for min N!rv!relse“